

[Bertel Haarder.]

alderen sænkes, hvilket ville være en uhørt dumhed, så vil antallet stige yderligere. Vi nærmer os millionen, dvs. $\frac{1}{3}$ af befolkningen. Så hjælper det ikke, at der kan hentes et par milliarder om året i den sociale pensionsfond, for hvis disse penge bruges til at øge pensionisternes forbrug i stedet for som nu at gå til køb af obligationer, så skal den øvrige befolknings forbrug begrænses helt tilsvarende, dvs. gennem øgede skatter. Jeg tror, at finansministeren må nikke til denne betragtning – jo, det gør han. Vi vil ikke afvise, at vi med henvisning til pensionisternes velbegrundede forventninger om forbedringer kan komme til at øge de øvrige borgeres skattebyrde. Men først og fremmest synes vi, at regeringen bør indse, at hvis ikke den vil være med til større besparelser, så bliver der heller ikke råd til forbedringer i den offentlige sektor dér, hvor det er mest tiltrængt. Sådan hænger det sammen.

Endelig skal jeg som det sidste punkt, punkt 6, meddele, at venstre selvfølgelig vil skabe pensionsmæssig ligestilling mellem gifte og ugifte, så ægteskabet ikke straffes, ligesom vi mener, at det ad åre må have en ende med alle kønsbestemte forskelle i pensionslovgivningen.

Palle Simonsen (KF):

Det er klart, at en pensionsdebat giver mulighed for at få mange ideer på markedet og måske undertiden giver indtryk af, at vi har et overflødhedshorn at øse af. Jeg vil godt starte med at sige, at sådan opfatter vi ikke situationen. Det, der selvfølgelig er hovedudgangspunktet, er, at vi alle må være af den klare opfattelse, at de mennesker, der har lagt ryg til et samfunds vækst, også skal have mulighed for de bedst mulige pensionsvilkår. Men jeg synes nok, at der er en række hårde økonomiske realiteter, man er nødsaget til at tage hensyn til, inden man begynder at diskutere, hvordan vi kan forbedre pensionen.

Vi lever i en situation, hvor vi – og vi må sige heldigvis – får en højere og højere levealder; det vil sige, at antallet af pensionister stiger. Der er vel oven i købet en tendens til, at fødselstallet er i nedadgående retning, og at der derfor ikke bliver så mange nye til at bære byrderne. Endelig er flere og flere i længere og længere tid under uddannelse. Det vil sige, at den såkaldt produktive gruppe indsnævres i fremtiden i forhold til de ikke-produktive.

Det, man må stille som et hovedspørgsmål i denne debat, er for det første, mener jeg, om man overhovedet er i stand til på nuværende tidspunkt at overføre flere midler fra den såkaldt produktive gruppe til den ikke-produktive gruppe. Som hr. Bertel Haarder har nævnt det for et øjeblik siden, har vi i dag måske et kunstigt nedsat skattetryk på grund af underbudgetteringen. Dertil kommer den anden meget afgørende faktor, at om end vi har en social pensionsfond, hvis midler vi har en forpligtelse til at fordele, så står stadig væk tilbage, at når man når frem til 1985, bliver der tale om en købekraftudvidelse på 2,6 mia kr., og det kan give anledning til en yderligere forbrugsindskrænkning for samfundsgrupperne som helhed og dermed for de produktive grupper. Jeg mener derfor, at vi i virkeligheden finder os i et usandsynlig snævert system, hvor vi ikke har ret mange muligheder for at gøre forholdene så farligt meget bedre.

Jeg vil gerne sige tak til socialministeren for den redegørelse, vi har fået. Jeg er ikke så pessimistisk, som hr. Jørgen Junior var det. Jeg synes, det er vigtigt, at ministeren har vist åbenhed i denne redegørelse, således at der nu dels er grundlag for en debat i offentligheden i sommerens løb, så vi også kan få et indtryk af, hvad den enkelte borger egentlig vil yde på dette område, dels er mulighed for partierne imellem at få en åben debat om, hvor vi egentlig skal ende, når folketinget i næste folketingssamling skal tage endelig stilling til disse spørgsmål.

Jeg vil ikke sige noget egentligt om de langsigtede problemer, de langsigtede ideer, som er nævnt i pensionsreformgruppens indstilling, og som ministeren også nævner i sin redegørelse, for jeg mener ikke, det er særlig realistisk at diskutere dem.

Når vi ser på de kortsigtede, har vi som udgangspunkt dette, at vi gerne vil dele pensionsdebatten op i to hovedområder. Det ene er spørgsmålet om stillingtagen til de såkaldte sociale pensioner, og det andet er spørgsmålet om den del af pensionssystemet, der knytter sig til individuelle pensionsordninger og pensionsordninger knyttet til ansættelse.

Nu har både hr. Jørgen Junior og hr. Bertel Haarder været inde på spørgsmålet om tjenestemændene i denne forbindelse. Derfor vil jeg gerne sige meget klart, at det konservative folkeparti ikke er at finde, når det drejer sig om at ændre på tjenestemandspensionssystemet.